

IAN
RANKIN

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Νάντη Σακκά

ΝΟΥΜΕΡΟ 1 ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΣΤΟΝ
ΟΙΚΟ ΤΩΝ
ΨΕΜΑΤΩΝ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΡΕΜΠΟΥΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

TPITH

Το αυτοκίνητο βρέθηκε επειδή ο Τζίντζερ ζήλευε τον φίλο του τον Τζίμι.

Εκείνο το πρωί στο δάσος ήταν οι τέσσερις τους. Ήταν οι διακοπές του Φλεβάρη, για λίγες μέρες δεν είχαν σχολείο. Είχαν πάει με τα ποδήλατα όσο πιο μακριά μπορούσαν, έπειτα τα άφησαν όταν το μονοπάτι άρχισε να μη φαίνεται από την πυκνή βλάστηση, ρίζες και πεσμένα κλαδιά ξαφνικά σχημάτιζαν έναν αυτοσχέδιο δρόμο μετ' εμποδίων. Και οι τέσσερις τους ήταν έντεκα χρονών και πήγαιναν στην ίδια τάξη. Ο Τζίντζερ, ο Άλαν, ο Ρικ και ο Τζίμι. Το ποδήλατο του Τζίμι ήταν το πιο ακριβό – όλα του τα πράγματα ήταν πάντα τα πιο ακριβά. Τα ρούχα, το σακίδιο, το ποδήλατο. Οι γονείς του πάντα αγόραζαν τα καλύτερα. Το δωμάτιό του ήταν τίγκα στις παιχνιδοκονσόλες και στα παιχνίδια τελευταίας κυκλοφορίας. Αυτός ήταν και ο λόγος που ο Τζίντζερ περίμενε να σταθεί ο Τζίμι στο χείλος της βαθιάς ρεματιάς, ιδρώνοντας και λαχανιάζοντας έπειτα από όλη εκείνη την τρεχάλα και τα πηδήματα, προτού του δώσει μια σπρωξιά. Δεν έβαλε πολλή δύναμη. Ο Τζίντζερ σκόπευε να δώσει μια τρομάρα στον Τζίμι, ίσως να τον κάνει να γλιστρήσει λίγο παρακάτω στην πλαγιά, αλλά τόσο μόνο, ώστε να μπορέσει να σκαρφαλώσει πάλι πάνω χωρίς βοήθεια ενώ οι υπόλοιποι γελούσαν και παρακολουθούσαν και τραβούσαν βίντεο. Αλλά οι πλαγιές ήταν απόκρημνες και σαθρές και ο Τζίμι κουτρουβαλιάστηκε και σύρθηκε μέχρι κάτω, πέφτοντας μέσα στις πυκνές φτέρες, στα βάτα και στις τσουκνίδες που κάλυπταν τον πάτο της ρεματιάς.

«Δεν το έκανα εγώ» είπε ο Τζίντζερ. Αυτή ήταν η αυτόματη απάντησή του στην τάξη, στην παιδική χαρά και στο σπίτι στο οποίο έμενε με τους γονείς και τις δύο αδερφές του. Ο Άλαν έβριζε μέσ' απ' τα δόντια του ενώ κοιτούσε προς τα κάτω από την άκρη της χαράδρας. Ο Ρικ κρατούσε από πίσω το φούτερ του Άλαν, σαν να φοβόταν ότι ο Τζίντζερ δεν είχε ολοκληρώσει ακόμα το έργο του.

«Δεν το έκανα εγώ!» επανέλαβε πιο δυνατά ο Τζίντζερ.

Οι τρεις τους παρακολούθησαν τον Τζίμι να σηκώνεται όρθιος. Έλεγε τις παλάμες του για τσιμπήματα από τσουνίδες και στη συνέχεια το πρόσωπό του, προτού σκύψει να πιάσει ένα κομμένο κλαδί.

«Σου 'ρχεται, φυλάξου» είπε ο Άλαν πειραχτικά στον Τζίντζερ.

Αλλά ο Τζίμι χρησιμοποίησε το κλαδί για να σκουντήσει τη φτέρη, κάνοντάς τη στην άκρη όσο καλύτερα γινόταν, μέχρι που όλοι τους μπορούσαν να δουν αυτό που ήταν κρυμμένο εκεί.

«Κάποιος παράτησε ένα αμάξι» τους φώναξε ο Τζίμι.

«Ο κόσμος παρατάει αμάξια όλη την ώρα» σχολίασε ο Ρικ. «Είσαι εντάξει; Μπορείς να σκαρφαλώσεις από εκεί κάτω;»

Ο Τζίμι όμως τον αγνόησε. Έκανε τον γύρο του αυτοκινήτου, βάζοντας τα δυνατά του για να το ξεσκεπάσει. Τα παράθυρα ήταν ακόμη άθικτα, αλλά καλυμμένα με βρύα. Τράβηξε το μανίκι του για να καλύψει τα δάχτυλά του και άρχισε να καθαρίζει.

Τα άλλα αγόρια αντάλλαξαν μερικά βλέμματα. Ο Άλαν ήταν ο πρώτος που άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά, ο Ρικ και ο Τζίντζερ ακολούθησαν το παράδειγμά του.

«Έχει τίποτα αξιόλογο να πάρουμε;» ρώτησε ο Άλαν. Το πρόσωπο του Τζίμι ήταν κολλημένο στο τζάμι. Δοκίμασε να ανοίξει την πόρτα από την πλευρά του οδηγού, αλλά είχε μαγκώσει.

«Νομίζω ότι είναι Polo» μουρμούρισε ο Τζίντζερ. Και έπειτα διευκρίνισε: «Το αυτοκίνητο· είναι ένα VW Polo».

Ο Ρικ έτριβε τα βρύα στις παλάμες του. «Με τσίμπησαν τσουκνίδες» γκρίνιαξε.

Ο Άλαν είχε πάει γύρω γύρω ως την πλευρά του συνοδηγού και άνοιξε την πόρτα με ένα τράβηγμα. Οι μεντεσέδες δήλωσαν την αντίστασή τους με ένα τρίζιμο.

«Άδειο φαίνεται» είπε μπαίνοντας μέσα. Το κλειδί ήταν στη μίζα, έτσι το γύρισε, αλλά δεν συνέβη τίποτα. «Νεκρό» ανακοίνωσε.

«Κάποιος το βούτηξε και το παράτησε» κατέληξε στο συμπέρασμα ο Τζίντζερ, που είχε αρχίσει κιόλας να βαριέται και έδωσε μια κλοτσιά στο φτερό. Ο Ρικ είχε κατεβάσει το φερμουάρ του και κατουρούσε μια συστάδα από φτέρες.

«Το κάτουρο είναι καλό για τα τσιμπήματα από τσουκνίδα» τον πληροφόρησε ο Άλαν, λαμβάνοντας ένα μοναδικό σηκωμένο δάχτυλο για απάντηση.

Ο Τζίμι είχε πάει στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου και πατούσε το κουμπί για να ανοίξει το πορτμπαγκάζ. Άνοιξε δυόμισι εκατοστά, έπειτα κόλλησε.

«Βοήθησέ με» διέταξε τον Τζίντζερ. Πετάχτηκαν και οι δυο όταν το πίσω παρμπρίζ έγινε θρύψαλα. Στράφηκαν στον Ρικ, που είχε πετάξει την πέτρα και τώρα χαμογελούσε πλατιά καθώς τίναζε το χώμα από τα χέρια του.

«Μη σου γαμήσω!» ούρλιαξε ο Τζίμι.

«Πάμε να φύγουμε» αποκρίθηκε ο Ρικ.

Ο Τζίντζερ κοίταζε μέσα από την τρύπα στο τζάμι. «Κάτι έχει πίσω» ανακοίνωσε όσο περίμενε τους άλλους να πάνε κοντά.

«Μοιάζει με σκελετό» είπε ο Άλαν.

«Καμιά φάρσα θα είναι» απάντησε ο Ρικ. «Δεν μου φαίνεται αληθινός – εσάς σας φαίνεται αληθινός;»

«Και πώς είναι ένας αληθινός σκελετός, κύριε καθηγητά;» του αντιγύρισε ο Τζίμι. Τραβούσε φωτογραφίες με το κινητό του. Έβγαλαν και οι άλλοι τα κινητά τους για να κάνουν το ίδιο.

«Έχει μαλλιά» είπε ο Τζίντζερ. «Μαλλιά και πουκάμισο».

«Εγώ λέω να την κάνουμε καλύτερα» πρότεινε ο Ρικ. «Να το αφήσουμε να το βρει κανένας άλλος». Έκανε στροφή και άρχισε να σκαρφαλώνει στην πλαγιά. «Τι περιμένετε;» φώναξε πίσω στους άλλους. Ο Τζίντζερ και ο Άλαν κοίταζαν ο ένας τον άλλο, προσπαθώντας να αποφασίσουν. Τότε άκουσαν τη φωνή του Τζίμι και γύρισαν προς το μέρος του. Είχε το κινητό του κολλημένο στο αυτί και ζητούσε να τον συνδέσουν με την αστυνομία.

Η Σιβόν Κλαρκ πάρκαρε στον δρόμο προσπέλασης, πίσω από μια σειρά από άλλα οχήματα της αστυνομίας με διακριτικά. Ένας ένστολος έλεγξε την αστυνομική της ταυτότητα προτού της υποδείξει τον δρόμο για το δάσος. Άνοιξε την πίσω πόρτα του Vauxhall Astra της και άλλαξε τα παπούτσια της με ένα ζευγάρι γαλότσες.

«Πολύ σοφή κίνηση» είπε ο ένστολος κοιτώντας προσεκτικά τα δικά του υποδήματα που ήταν καλυμμένα με λάσπη.

«Δεν είναι η πρώτη μου φορά» τον πληροφόρησε η Κλαρκ.

Οι πίσω πόρτες του βαν που ανήκε στην Ομάδα Σκηνής Εγκλήματος ήταν ανοιχτές και ένας τεχνικός έψαχνε να βρει κάτι που χρειαζόταν.

«Ο Χατζ είναι επικεφαλής;» ρώτησε, λαμβάνοντας ένα νεύμα επιβεβαίωσης. Έγνεψε κι εκείνη με τη σειρά της και συνέχισε τον δρόμο της. Ο Χατζ Άτβαλ ήταν ο καλύτερος διευθυντής σκηνής εγκλήματος που διέθετε η Αστυνομία της Σκοτίας. Το τηλέφωνο της Κλαρκ δονήθηκε στο χέρι της. Ένας αριθμός 0131. Το σήμα ήταν επαρκές, έτσι απάντησε.

«Παρακαλώ;»

Σιωπή από την άλλη άκρη της γραμμής. Κοίταξε την οθόνη. *Η κλήση τερματίστηκε.* Η Κλαρκ δεν αναγνώρισε τον αριθμό, αυτό όμως δεν την εξέπληξε. Το ίδιο πράγμα είχε συμβεί τρεις φορές την προηγούμενη μέρα και δυο φορές την προπροηγούμενη. Λάθος νούμερο, υπέθεσε, αλλά τώρα άρχιζε να αναρωτιέται. Προσπέρασε τρία ποδήλατα. Τα αγόρια τα είχαν πάει με αυτοκίνητο να δώσουν τις καταθέσεις τους στην αστυνομία.

Τα ποδήλατά τους θα τους τα πήγαιναν αργότερα – αν το θυμόταν κανείς.

Της πήρε πάνω από πέντε λεπτά να φτάσει στο ρέμα. Πρώτα άκουσε τις φωνές και έπειτα άρχισε να βλέπει τις φιγούρες. Δύο χοντρά σκοιινιά ήταν δεμένα σε κοντινά δέντρα. Ένας αστυνομικός της Ομάδας Σκηνής Εγκλήματος έβγαινε από το ρέμα σκαρφαλώνοντας με δυσκολία, ενώ ένας άλλος χρησιμοποιούσε το παρακείμενο σκοινί για να τον αντικαταστήσει.

«Επιβίωση του ικανότερου» μουρμούρισε ένας αστυνομικός δίπλα στην Κλαρκ.

Κοιτώντας από την άκρη της χαράδρας, η Κλαρκ είδε το αυτοκίνητο. Το μεγαλύτερο μέρος του καμουφλάζ του είχε απομακρυνθεί. Κόσμος τραβούσε φωτογραφίες, εξέταζε το έδαφος γύρω από το όχημα. Συναρμολογούσαν λαμπτήρες τόξου και τους συνδέσαν σε μια φορητή γεννήτρια – ήταν νωρίς το απόγευμα, αλλά το φως είχε ήδη αρχίσει να χάνεται.

«Φαντάζομαι ότι δεν χρειάστηκε γιατρός».

«Ούτε καν» σχολίασε ο αστυνομικός. «Η παθολογοανατόμος ωστόσο είναι εκεί κάτω».

Όλοι στη ρεματιά φορούσαν τις ίδιες λευκές φόρμες εργασίας με κουκούλα, αλλά η Κλαρκ αναγνώρισε την Ντέμπορα Κουάντ. Την είδε και η Κουάντ και τη χαιρέτησε. Η φιγούρα δίπλα της φάνηκε να ρωτάει ποιον χαιρετούσε και, όταν εκείνη απάντησε, σήκωσε κι εκείνος το χέρι του. Ένα λεπτό αργότερα σκαρφάλωνε ανεβαίνοντας τη χαράδρα, κάνοντάς το να μοιάζει εύκολο. Έριξε πίσω την κουκούλα και έτεινε το χέρι του στην Κλαρκ για να το σφίξει.

«Είμαι ο αρχιεπιθεωρητής Σάδερλαντ» είπε. «Αλλά λέγε με Γκρέιαμ. Είσαι η επιθεωρήτρια Κλαρκ;»

«Σιβόν» είπε η Κλαρκ.

«Και γνωρίζετε με την τοπική μας παθολογοανατόμο».

Η Κλαρκ κατένευσε. «Τι ξέρουμε για το θύμα;»

«Άνδρας. Η Ντέμπορα διστάζει να πει πόσον καιρό είναι νεκρός. Φαίνεται να υπάρχει κάποια κάκωση στο κρανίο».

Η Κλαρκ κοίταξε επιδεικτικά τον περιβάλλοντα χώρο. «Δεν είναι ένα μέρος που πας εύκολα με το αυτοκίνητο».

«Υποθέτω ότι κάποτε θα ήταν λίγο πιο προσβάσιμο από ό,τι είναι τώρα. Δεν γνωρίζουμε αν ήταν ζωντανός όταν έπεσε στη ρεματιά ή αν ήταν ήδη δεμένος μέσα στο πορτμπαγκάζ».

«Πόσο παλιό είναι το αυτοκίνητο;»

«Δεν είμαστε σίγουροι ακόμη. Οι πινακίδες έχουν αφαιρεθεί. Κανένα ίχνος από αυτοκόλλητο τελών κυκλοφορίας, τίποτα στο ντουλαπάκι ή στα ρούχα. Θα το δώσουμε στο εργαστήριο και θα δούμε τι θα πουν κι εκείνοι».

«Δεν έχουμε να κάνουμε με κάποια περίεργη αυτοκτονία;»

Ο Σάδερλαντ ανασήκωσε τους ώμους. «Η Ντέμπορα δεν θεωρεί ότι η κάκωση του κρανίου προήλθε από τη σύγκρουση. Είναι στο πίσω μέρος του κεφαλιού και φαίνεται να έχει προκληθεί από όπλο παρά από οποιουδήποτε άλλου τύπου χτύπημα».

«Είπες ότι ήταν δεμένος;»

«Όχι ακριβώς». Άρχισε να ασχολείται με το τηλέφωνό του, γυρνώντας την οθόνη προς εκείνη. Η φωτογραφία έδειχνε το εσωτερικό του πορτμπαγκάζ, μια κοντινή λήψη δύο ποδιών. Βρόμικο τζιν που έμοιαζε εύθρυπτο από την πολυκαιρία και λευκά αθλητικά παπούτσια που είχαν αρχίσει να χαλάνε. Οι αστράγαλοι ήταν δεμένοι με ένα ζευγάρι χειροπέδες. Η Κλαρκ κοίταξε τον Σάδερλαντ αναζητώντας μια εξήγηση, αλλά εκείνος το μόνο που μπορούσε να προσφέρει ήταν ένα σήκωμα των ώμων.

Το γραφείο της Ομάδας Μειζόνων Περιστατικών βρισκόταν στο αστυνομικό τμήμα του Λιθ. Ο Σάδερλαντ είχε πει ότι θα συναντούσε την Κλαρκ εκεί.

«Το ξέρεις;» την είχε ρωτήσει.

«Το ξέρω».

Τηλεφώνησε στο δικό της γραφείο στην Γκέιφιλντ Σκουέαρ και εξήγησε ότι θα βρισκόταν εκτός έδρας.

«Σε απέσπασαν στην ΟΜΠ» σχολίασε η αστυφύλακας Κριστίν Έσον. «Δεν ξέρεις πόσο σε ζηλεύω».

«Θα σε ενημερώσω για το πώς πάει».

«Πιθανότατα σε χρειάζονται για να τους δείξεις πού μπορούν να βρουν ζεστό φαΐ και κανένα ποτό».

«Ευχαριστώ για την ψήφο εμπιστοσύνης, Κριστίν». Η Κλαρκ ήλπιζε ότι η Έσον μπορούσε να ακούσει το χαμόγελο στη φωνή της. Τερμάτισε την κλήση και μπήκε στην αίθουσα της ΟΜΠ. Ήταν άδειο, εκτός από μερικά γραφεία και καρέκλες. Έτσι είχαν τα πράγματα πλέον, χάρη στις αλλαγές στην Αστυνομία της Σκοτίας – η τοπική Δίωξη περιορίστηκε σε έναν δευτερεύοντα ρόλο, μια αφοσιωμένη ομάδα ήρθε από το πουθενά για να συντονίσει τις επιχειρήσεις, δυο αίθουσες παραχωρήθηκαν στη διάθεσή της. Η Κλαρκ δεν γνώριζε τον Γκρέιαμ Σάδερλαντ, αλλά τον είχε ακουστά. Αναρωτήθηκε για ποιο λόγο ήταν στο ραντάρ του.

Ακούστηκε ένας ήχος πίσω της και γύρισε. Ο Σάδερλαντ μπήκε στην αίθουσα, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω της. Ήταν ψηλός, με αθλητικό σώμα. Γύρω στα πενήντα μάλλον. Κοντά ξανθά μαλλιά, ένα πρόσωπο που δεν είχε περάσει πολύς καιρός που είχε χαρεί τον ήλιο, βλέμμα που μαρτυρούσε ότι δεν του ξέφευγε τίποτα. Το ανθρακί δίκουμπο κοστούμι φαινόταν σχεδόν καινούργιο, κολλαριστό λευκό πουκάμισο, σκούρα μπλε γραβάτα.

«Μια απ' τα ίδια» σχολίασε μελετώντας τον περιβάλλοντα χώρο. «Βάζω στοίχημα ότι τα παράθυρα είναι φρακαρισμένα και δεν ανοίγουν και οι μισές πρίζες δεν δουλεύουν».

«Επιπλέον μερικά από τα συρτάρια των γραφείων μπορεί να είναι προβληματικά».

Της έσκασε ένα σύντομο χαμόγελο. «Η υπόλοιπη ομάδα θα καταφτάσει σύντομα. Δεν νομίζω ότι θα ξέρεις κανέναν τους».

«Και αυτό μου γεννάει μια απορία, κύριε...»

«Είπα να με λες Γκρέιαμ».

«Θέλω να πω, εάν δεν γνωρίζετε την πόλη, υπάρχουν ξένα-

γοί καλύτερα καταρτισμένοι από εμένα». Είχε σταυρώσει τα χέρια της. Εκείνος την κοίταξε κατάματα.

«Έχω ακούσει καλά πράγματα για σένα, Σιβόν. Μπορώ να κυκλοφορήσω μόνος μου στο Εδιμβούργο χωρίς να χαθώ, αλλά ευελπιστώ ότι εσύ μπορείς να με βοηθήσεις να μη χαθώ σε αυτή την υπόθεση. Και εξάλλου...» Σταμάτησε απότομα, καταπίνοντας αυτό που επρόκειτο να προσθέσει.

«Εξάλλου;» τον τσίγκλησε εκείνη.

«Ξέρω ότι είχες μπλεξίματα με τη ΜΕΔ. Δεν είσαι η πρώτη και δεν θα είσαι η τελευταία». Έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, σκύβοντας ελαφρώς το κεφάλι του. «Από τη δική μου τη σκοπιά, οι μπάτσοι είμαστε μια οικογένεια. Η ΜΕΔ χρειάζεται μια υπενθύμιση τότε τότε».

«Δεν χρειάζομαι ελεημοσύνη, Γκρέιαμ».

Εκείνος κατένευσε αργά. Άρχισαν να ακούγονται φωνές που ανέβαιναν τη σκάλα.

«Αυτοί που πραγματικά χρειάζονται ελεημοσύνη πρόκειται να περάσουν αυτήν εκεί την πόρτα από στιγμή σε στιγμή. Θα ξεμπερδέψουμε γρήγορα με τις συστάσεις και θα πιάσουμε αμέσως δουλειά – οκεί;»

«Οκεί».

Η Κλαρκ κλείδωσε την πόρτα της τουαλέτας και κάθισε, πληκτρολογώντας τα ονόματα στο τηλέφωνό της για να τα θυμάται. Υπήρχε κι ένας άλλος επιθεωρητής – ο Κάλεμ Ριντ. Ήταν κοκκινομάλλης με φακίδες και έμοιαζε αρκετά νέος ώστε να είναι γιος της Κλαρκ. Είχε μπει στην αίθουσα κρατώντας έναν χάρτη, τον οποίο είχε ξεδιπλώσει και είχε καρφιστώσει στον τοίχο. Απεικόνιζε το δάσος, καθώς και τα χωριά και τις πόλεις γύρω του.

«Θα πρέπει να αρχεστούμε σ' αυτό μέχρι να προμηθευτούμε έναν λευκοπίνακα» είχε ανακοινώσει.

Ο Σάδερλαντ είχε ρίξει ένα βλέμμα στην Κλαρκ για να της

πει ότι κάτι τέτοιο ήταν απολύτως αναμενόμενο από τον Ριντ. Κύριος Αποδοτικός, πληκτρολόγησε στο τηλέφωνό της δίπλα στο όνομά του. Οι δύο αρχιφύλακες έφεραν αμυδρά σε κωμικό τηλεοπτικό δίδυμο της δεκαετίας του '70. Ο Τζορτζ Γκαμπλ διέθετε μια ευτραφή σιλουέτα ντυμένη με καρό κοστούμι και γιλέκο και στην κορυφή όλων αυτών ένα ροδοκόκκινο πρόσωπο πλασιωμένο από μια απείθαρχη αφάνα. Η Τες Λέιτον ήταν πάνω από εφτά εκατοστά ψηλότερή του και τόσο αδύνατη, ώστε η Κλαρκ αναρωτιόταν μήπως έπασχε από ανορεξία. Η επιδερμίδα της ήταν σχεδόν ξασπρισμένη και κάτω από τα μάτια της είχε μαύρους κύκλους. Οι δύο αστυφύλακες, από την άλλη μεριά, έμοιαζαν σαν αδέρφια. Ήταν και οι δυο ξανθομάλληδες και είχαν παρόμοιο ύψος και σχεδόν ίδια ηλικία, πιθανότατα κοντά στα είκοσι πέντε ακόμη. Ο Φιλ Γέιτς συστήθηκε διευκρινίζοντας ότι το όνομά του ήταν «όπως του ποιητή και όχι όπως της αλυσίδας παμπ».*

«Δεν κουράζεται ποτέ να εξηγεί» πρόσθεσε η αστυφύλακας Έμιλι Κράουθερ σφίγγοντας το χέρι της Κλαρκ.

Η ομάδα είχε σχηματιστεί πολύ πρόσφατα και ο καθένας αποτελούσε προσωπική επιλογή του Σάδερλαντ. Ο ίδιος ο Σάδερλαντ δεν είχε ηγηθεί παρά ελάχιστων σημαντικών ερευνών. Καθώς το εξηγούσε αυτό στην Κλαρκ, εκείνη είχε πιάσει το υπονοούμενο: *Γι' αυτό μη με απογοητεύσεις*. Έπειτα είχαν όλοι συγκεντρωθεί μπροστά από τον χάρτη, όπου ο Κάλεμ Ριντ κύκλωνε το δάσος με έναν χοντρό μαύρο μαρκαδόρο.

Αφού είχε ολοκληρώσει την καταχώριση των ονομάτων των νέων της συναδέλφων ενώ καθόταν στην τουαλέτα, η Κλαρκ χτύπησε ελαφρά την άκρη του κινητού της στο πιγούνι της. Τουλάχιστον τώρα ήξερε γιατί την είχαν φέρει εδώ: για να δείξουν στη ΜΕΔ ότι οι μπάτσοι έμεναν ενωμένοι. Η ΜΕΔ: η Μονάδα Ενάντια στη Διαφθορά της Αστυνομίας της Σκοτίας.

* Αναφορά στον ποιητή William Butler Yeats και στην αλυσίδα παμπ στο Ηνωμένο Βασίλειο με την επωνυμία Yates's Wine Lodge.

Είχαν ξοδέψει πάνω από μισό χρόνο προσπαθώντας να βρουν κάτι να φορτώσουν στην Κλαρκ. Τώρα πια είχαν τελειώσει μαζί της, αλλά εκείνη θεωρούσε ότι θα επιστρέψουν. Ήξερε ότι τους ενοχλούσε που δεν είχαν το αποτέλεσμα που ήθελαν. Δεν είσαι η πρώτη και δεν θα είσαι η τελευταία. Ο Σάδερλαντ με τα λόγια αυτά της έλεγε ότι και ο ίδιος είχε μπλεξίματα με τη ΜΕΔ κάποια στιγμή στο παρελθόν. Μήπως η απόσπασή της δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μόνο ο τρόπος του να σηκώνει τα δύο μεσαία του δάχτυλα στους παλιούς βασανιστές του; Ήλπιζε πως όχι. Εκείνος είχε πει ότι είχε ακούσει καλά λόγια γι' αυτήν. Και φυσικά είχε απόλυτο δίκιο – ήταν καλή αστυνομικός, καλή ντετέκτιβ, τα περισσότερα από όσα ήξερε τα είχε μάθει με τον δύσκολο τρόπο.

Το τηλέφωνό της άρχισε να χτυπά. Εισερχόμενη κλήση. Αυτή τη φορά εμφανίστηκε ένα όνομα αντί αριθμού. Μισοχαμογελούσε όταν απάντησε.

«Εσένα σκεφτόμουν μόλις τώρα» είπε.

«Ένα Polo ήταν;» Ο Τζον Ρέμπους ακουγόταν ταραγμένος.

«Τι;»

«Το αμάξι στο δάσος. Πρέπει να τσεκάρεις αν ήταν ένα κόκκινο Volkswagen Polo».

«Πώς το ξέρεις;»

«Το ραδιόφωνο λέει ότι βρέθηκε ένα πτώμα μέσα».

Τα μάτια της Κλαρκ στένεψαν. «Μου λες ότι νομίζεις πως ξέρεις ποιος είναι;»

«Δεν λέω ότι είναι, λέω ότι μπορεί να είναι».

«Και σκοπεύεις να μου το πεις κι εμένα;»

Ακολούθησε σιωπή για μια στιγμή.

«Σου έχουν αναθέσει την υπόθεση;»

«Με έχουν αποσπάσει στην ΟΜΠ».

«Μπράβο σου. Άρα είσαι κάτω στο Λιθ;» Δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει, και εκείνος φάνηκε να το διαισθάνθηκε. «Βλέπεις, μπορεί να είμαι από καιρό έξω απ' το παιχνίδι, αλλά το μυαλό μου δουλεύει ακόμα».

«Το μυαλό σου μπορεί να δουλεύει, εσύ όμως όχι».

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Μόνο ο ένας από τους δυο μας είναι ντετέκτιβ τώρα πια.

Γι' αυτό δώσε μου ένα όνομα και θα το τσεκάρω εγώ».

«Η μοντέρνα τεχνολογία φταίει, να ξέρεις».

«Για ποιο πράγμα;»

«Για την κοντή μνήμη που έχει η γενιά η δική σας. Έχετε ξεχάσει πώς να αποθηκεύετε πληροφορίες».

«Τζον...» αναστέναξε. «Απλώς πες μου το όνομα».

«Δεν με ρώτησες καν πώς είμαι».

«Πριν από έναν μήνα σε είδα».

«Ίσως η κατάστασή μου να έχει επιδεινωθεί».

«Έχει;»

«Όχι τόσο, ώστε να το προσέξεις».

«Χαίρομαι που το ακούω». Έκανε μια παύση. «Τζον; Είσαι εκεί;»

«Έρχομαι».

«Δεν πάει έτ—» Αλλά ο Ρέμπους είχε κλείσει το τηλέφωνο.

Η Κλαρκ σηκώθηκε, ξεκλείδωσε την πόρτα της τουαλέτας και έπλυνε τα χέρια της πριν επιστρέψει στο γραφείο. Η ομάδα προσπαθούσε να φαίνεται απασχολημένη, ενώ περίμενε να φτάσουν ο εξοπλισμός και το επικουρικό προσωπικό. Ο Ριντ τόνιζε την ανάγκη μιας τηλεόρασης ή κάποιου είδους οθόνης, ώστε να είναι σε θέση να παρακολουθούν πώς αντιμετωπίζουν την ιστορία τα ΜΜΕ. Η Λέιτον πρόσθετε ότι κάποιος θα έπρεπε να παρακολουθεί και τα κοινωνικά δίκτυα ως μια πηγή πληροφοριών και φημών. Τους έλειπε ένα γραφείο, έτσι ο Γέιτς και η Κράουθερ μοιράζονταν ένα. Δεν έδειχναν να τους ενοχλεί και κουβέντιαζαν μεταξύ τους, μέχρι που πρόσεξαν ότι ο Γκρέιαμ Σάδερλαντ είχε σταματήσει να μιλάει στο τηλέφωνο.

«Η Ντέμπορα Κουάντ λέει ότι χρειαζόμαστε έναν ανθρωπολόγο με ειδίκευση στην εγκληματολογία. Επικοινωνεί με...» κοίταξε το σημείωμα που είχε γράψει «... την Όμπρι Χάμιλτον. Από ό,τι φαίνεται, έχει την έδρα της στο Νταντί».

«Θα γίνει όμως νεκροτομή;» ρώτησε ο Κάλεμ Ριντ. Στεκόταν δίπλα στον χάρτη του σαν να μην ήθελε να αφήσει κανέναν άλλο να διεκδικήσει την κυριότητά του.

Ο Σάδερλαντ κατένευσε. «Με τη Χάμιλτον να προσφέρει τη βοήθειά της στην καθηγήτρια Κουάντ. Στο μεταξύ έχουν πάρει τα αποτυπώματα των παιδιών προκειμένου να τα αποκλείσουν. Νομίζω ότι ο Χατζ θέλει να τα εκτελέσουν παρά να τα αποκλείσουν – δεν άφησαν εκατοστό της σκηνής του εγκλήματος που να μην ποδοπατήσουν, που να μην αφήσουν σπασμένα γυαλιά».

«Τι μας λένε οι χειροπέδες;» Ο Τζορτζ Γκαμπλ είχε βγάλει το σακάκι του και καθόταν με τους αντίχειρες χωμένους στις τσέπες του γιλέκου του.

«Καλή ερώτηση». Ο Σάδερλαντ τους κοίταξε έναν έναν με τη σειρά. «Καμιά ιδέα;»

«Φαίνονται να είναι καλής ποιότητας» σιγομουρμούρισε η Τες Λέιτον. Κάθισε με ολόισια την πλάτη στην καρέκλα της, σαν μια επικριτική δεσποινίς Τζιν Μπρόντι.*

«Είναι κανονικές» συμφώνησε ο Σάδερλαντ.

«Που σημαίνει αστυνομικές;»

«Αυτό δεν το ξέρουμε ακόμη».

«Αλλά περασμένες στους αστραγάλους» είπε ο Κάλεμ Ριντ κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν είναι λογικό».

«Εκτός αν θες να εμποδίσεις κάποιον να το σκάσει» πρόσθεσε ο Φιλ Γέιτς.

Ο Σάδερλαντ χάιδεψε με το δάχτυλό του τη γέφυρα της μύτης του σκεπτικός. «Έχεις κάτι να προσθέσεις, Σιβόν;»

Η Κλαρκ καθάρισε τον λαιμό της. «Έχω μια πηγή που νομίζει ότι ίσως να έχει ένα όνομα για μας».

Μια ξαφνική ενέργεια πλημμύρισε τον χώρο. Ο Ριντ ξέχασε τον χάρτη του και κινήθηκε με βήμα αποφασιστικό προς την Κλαρκ. «Συνέχισε, λοιπόν» απαίτησε.

* Πρωταγωνίστρια στο βιβλίο της Μίριελ Σπαρκ *The Prime of Miss Jean Brodie*.

«Δεν σκόπευε να μου το πει».

«Ε, τότε, πάμε να του μιλήσουμε!» Ο Ριντ κοίταξε τον Σάδερλαντ περιμένοντας ένα νεύμα ή μια λέξη, αλλά τα μάτια του αφεντικού του ήταν καρφωμένα στην Κλαρκ.

«Ποιος ακριβώς είναι αυτός με τον οποίο μιλάς, Σιβόν;»

«Ένας πρώην αστυνομικός. Έχει πάρει σύνταξη εδώ και λίγα χρόνια. Και, αν τον ξέρω έστω και λίγο, θα αριβάρει μέσα στα επόμενα δέκα με δεκαπέντε λεπτά».

«Τι θα έλεγες να μας πεις κάτι γι' αυτόν πριν γίνει αυτό;»

«Σε δέκα με δεκαπέντε λεπτά;» κάγχασε η Κλαρκ. «Αμφιβάλλω ότι θα ακούσαν για να τον περιγράψω όπως του αξίζει».

Ο Σάδερλαντ άραξε στην καρέκλα του και σταύρωσε τα χέρια του. «Κάνε μια προσπάθεια, όπως και να 'χει».

«Δεν με άφηναν να περάσω τη γραμματεία» παραπονέθηκε ο Ρέμπους ενώ η Κλαρκ τον πήγαινε από τις σκάλες στον επάνω όροφο. «Έναν καιρό...»

Η Κλαρκ σταμάτησε απότομα και γύρισε να τον αντικρίσει. «Είσαι όντως καλά, Τζον; Θέλω να πω, αλήθεια;»

«Έχω ακόμη ΧΑΠ, αν αυτό είναι που ρωτάς. Δεν φεύγει ποτέ».

«Το ξέρω. Επιδεινώνεται».

«Με κάποιον τρόπο όμως είμαι ακόμη εδώ». Ο Ρέμπους άπλωσε τα χέρια του. «Σαν το παροιμιώδες...»

«Τσιμπούρι; Σαν ταύρος σε υαλοπωλείο;»

«Νομίζω ότι θα έλεγα “φάντασμα στη μηχανή”, μέχρι που συνειδητοποίησα ότι δεν είναι ακριβώς παροιμία». Έκανε μια παύση για να κοιτάξει προσεκτικά τον περιβάλλοντα χώρο. «Σαν τον παλιό καλό καιρό».

«Καμία σχέση με τον παλιό καλό καιρό, Τζον» τον προειδοποίησε η Κλαρκ συνεχίζοντας να ανεβαίνει τη σκάλα. Ο Ρέμπους βαριανάσαινε ώπου να φτάσουν στο πλατύσκαλο. Στάθηκε μια στιγμή για να συνέλθει, χτυπώντας ελαφρά την

τσέπη του για να βεβαιωθεί ότι είχε μαζί του τη συσκευή για τις εισπνοές.

«Το έκοψα το τσιγάρο μια για πάντα» πληροφόρησε την Κλαρκ.

«Και το ποτό;»

«Μια γουλίτσα πότε πότε, κυρία δικαστά». Κάνοντας πίσω τους ώμους του και παίρνοντας μια έκφραση που της ήταν γνωστή από το παρελθόν, την προσπέρασε αεράτος και μπήκε στην αίθουσα. Ο Σάδερλαντ είχε σηκωθεί κιόλας όρθιος. Συνάντησε τον Ρέμπους στο κέντρο του δαπέδου και του έσφιξε το χέρι.

«Δεν γνωρίζεις κάθε μέρα έναν θρύλο» είπε.

«Εγώ ή εσύ;» απάντησε ο Ρέμπους. Ο Σάδερλαντ έσκασε μισό χαμόγελο προτού τον οδηγήσει στην καρέκλα που τον περίμενε. Ο Φιλ Γέιτς είχε γείρει και ακουμπούσε στον τοίχο στη δική του καρέκλα βολευτόταν ο Ρέμπους. Ο Σάδερλαντ κάθισε στο γραφείο του, με τα χέρια δεμένα σφιχτά.

«Η Σιβόν μάς λέει ότι ίσως έχεις κάποιες πληροφορίες, Τζον. Σου είμαστε ευγνώμονες που ήρθες ως εδώ».

«Μπορεί να μην είστε τόσο ευγνώμονες όταν ακούσετε το όνομα. Ήταν το 2006». Ο Ρέμπους έκανε μια διακοπή και έδειξε με το χέρι του τον Κάλεμ Ριντ. «Εσύ θα φορούσες κοντά παντελονάκια, μικρέ». Έπειτα στον Σάδερλαντ: «Είναι η εβδομάδα που φέρνετε τα παιδιά σας στη δουλειά ή κάτι τέτοιο;».

«Ο επιθεωρητής Ριντ είναι μεγαλύτερος από όσο φαίνεται». Ο Σάδερλαντ προσπαθούσε ακόμη να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα, αλλά η Κλαρκ ήταν σίγουρη ότι αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ. Ο τόνος του προειδοποίησε τον Ρέμπους, που σάρωσε πάλι με το βλέμμα του το δωμάτιο. «Αδύναμες μνήμες, όπως έλεγα και στη Σιβόν. Αν έχω δίκιο, το αυτοκίνητό σας το πιθανότερο είναι ότι ανήκει στον Στιούαρτ Μπλουμ». Περίμενε, παρακολουθώντας μια βαθιά χαρακιά να σχηματίζεται στο μεσόφρυδο του Σάδερλαντ.

«Ήμουν ακόμη στο Ινβερνές το 2006» είπε εντέλει ο αρχι-επιθεωρητής.

«Εσύ, Σιβόν;» Ο Ρέμπους ύψωσε το ένα του δάχτυλο. «Μπορώ να σε βοηθήσω εγώ, αν θες – ήσουν αποσπασμένη στο Φάιφ. Για τρεις μήνες νομίζω, που συνέπεσε ακριβώς σχεδόν με την υπόθεση».

«Ο ιδιωτικός ερευνητής;» Η Κλαρκ έγνεψε. «Θυμάμαι να συζητάμε γι' αυτόν. Έγινε καπνός».

«Αυτός» είπε ο Ρέμπους. «Σας θυμίζει τίποτα;» Έριξε μια ματιά στην αίθουσα, αλλά αντίκρισε μόνο ανέκφραστα πρόσωπα. Ο Κάλεμ Ριντ ωστόσο ήταν ήδη απασχολημένος με το κινητό του, ξεκινώντας μια αναζήτηση του ονόματος στο ίντερνετ. Οι άλλοι συνειδητοποίησαν τι έκανε και ακολούθησαν το παράδειγμά του. Όλοι πλην του Σάδερλαντ, του οποίου το τηλέφωνο είχε αρχίσει να χτυπάει. Το πίεσε στο αυτί του.

«Αρχιεπιθεωρητής Σάδερλαντ» είπε. Όση ώρα άκουγε, δεν πήρε το βλέμμα του από τον Ρέμπους. Αφού ευχαρίστησε το άτομο στην άλλη άκρη της γραμμής, κούνησε το τηλέφωνό του προς την κατεύθυνση του Ρέμπους. «Έχουν επικοινωνήσει μαζί μας πολίτες. Άλλοι πολίτες, θα έπρεπε να πω. Τρεις εξ αυτών έδωσαν το ίδιο όνομα που μόλις μας είπες εσύ».

«Ιδιωτικός ερευνητής από το Εδιμβούργο» είπε μονότονα ο Ριντ, διαβάζοντας από την οθόνη του καθώς τη διέτρεχε. «Εξαφανίστηκε τον Μάρτιο του 2006. Ανακρίθηκε ο φίλος του –»

«Φίλος;» διέκοψε ο Σάδερλαντ.

«Εραστής» διευκρίνισε ο Ρέμπους. «Ο Στιούαρτ Μπλουμ ήταν γκέι. Το αγόρι του τύχαινε να είναι ο γιος ενός ντετέκτιβ του Ανθρωποκτονιών της Γλασκόβης ονόματι Άλεξ Σάνκλι».

«Το αγόρι του ήταν ύποπτος;» ρώτησε ο Σάδερλαντ.

«Δεν είχαμε έλλειψη υπόπτων» δήλωσε ο Ρέμπους. «Αλλά, όταν δεν υπάρχει ένδειξη δόλου και δεν υπάρχει πτώμα...»

Ο Σάδερλαντ είχε σηκωθεί από την καρέκλα του και πήγε ως τον χάρτη, μελετώντας τον. Ο Ρέμπους πήγε κοντά του.

«Αυτό το δάσος θα είχε άραγε ερευνηθεί;» Παρακολούθησε τον Ρέμπους να γνέφει αργά.

«Παραπάνω από μία φορές θαρρώ».

Ο Σάδερλαντ μισοστράφηκε προς αυτόν. «Και γιατί αυτό;»
«Λόγω του ιδιοκτήτη του».

«Ξέρασέ το, Τζον» ξέσπασε ο Σάδερλαντ. Η υπομονή του είχε εξαντληθεί.

«Λόγω του άντρα για τον οποίο δούλευε ο Στιούαρτ Μπλουμ. Ήταν ένας παραγωγός ταινιών ονόματι Τζάκι Νες. Το σπίτι του Νες βρίσκεται στην άλλη άκρη του δάσους από τον δρόμο». Ο Ρέμπους κοίταξε τον χάρτη, πιέζοντας εντέλει το δάχτυλό του σε ένα συγκεκριμένο σημείο. «Εκεί πάνω κά-τω» είπε. «Και η λέξη “σπίτι” το αδικεί – μάλλον έπαυλη, θα έλεγα».

«Ο Νες μένει ακόμη εκεί;» Ο Σάδερλαντ είδε τον Ρέμπους να σηκώνει τους ώμους. Γύρισε να αντικρίσει τους υπόλοιπους. «Βρείτε μου αυτή την πληροφορία» απαίτησε από κανέναν συγκεκριμένα και ταυτόχρονα από όλους.

«Ένας υπολογιστής θα μας ήταν χρήσιμος» είπε ο Φιλ Γέιτς. «Έχω το νόουτμπουκ στ’ αυτοκίνητο. Μπορώ να πάω να το φέρω».

Ο Σάδερλαντ κατένευσε. Έπειτα, για να διαφωτίσει τον Ρέμπους: «Έτσι λένε τα λάπτοπ τώρα πια».

«Το ξέρω αυτό» απάντησε απότομα ο Ρέμπους. «Άρα, λοιπόν, τι γίνεται τώρα;»

Ο Σάδερλαντ ήταν σκεπτικός. «Εσύ συμμετείχες στην αρχική έρευνα. Θα ήταν χρήσιμο να ξέρουμε και εμείς ό,τι ξέρεις».

«Υποθέτοντας πάντα» πρόσθεσε η Τες Λέιτον «ότι είναι πράγματι το αυτοκίνητο αυτού του τύπου του Μπλουμ και ότι αυτός ήταν στο πορτμπαγκάζ».

«Πρέπει να έχουμε ανοιχτό μυαλό» συμφώνησε ο Σάδερλαντ. «Στο μεταξύ όμως ίσως ο Τζον να μπορούσε να μας δώσει κατάθεση, μόνο και μόνο για να είναι όλα όπως πρέπει. Υποθέτω ότι όλα τα έγγραφα είναι αποθηκευμένα κάπου;»

«Η ΜΚΔ πιθανότατα πήρε τα περισσότερα» είπε χαλαρά ο Ρέμπους, προσποιούμενος ότι μελετούσε τον χάρτη.

«ΜΚΔ;»

«Ξέρω ότι λέγεται ΜΕΔ τώρα πια, αλλά ήταν η Μονάδα Κατά της Διαφθοράς το 2006. Μερικοί από εσάς μπορεί να χρειάζεστε ένα μικρό μάθημα ιστορίας. Όλα αυτά ήταν πολύ πριν από την Αστυνομία της Σκοτίας. Είχαμε ακόμη τις οχτώ περιφερειακές δυνάμεις τότε –»

«Για ποιο λόγο να είχε εμπλακεί η ΜΚΔ, Τζον;» τον διέκοψε ο Σάδερλαντ.

Ο Ρέμπους προσποιήθηκε ότι σκεφτόταν για μια στιγμή. «Λοιπόν» είπε στο τέλος «με κάποιον τρόπο καταφέραμε να τα γαμήσουμε όλα. Η ΜΚΔ ήταν απλώς το κερασάκι στην τούρτα, ας πούμε».

«Δεν έχει άδικο» είπε ο Κάλεμ Ριντ χωρίς να πάρει τα μάτια του από το τηλέφωνο και με τον αντίχειρά του να έχει πάρει φωτιά. «Η οικογένεια του Μπλουμ έκανε πάνω από δέκα καταγγελίες κατά τη διάρκεια της έρευνας και έπειτα. Μόλις την προηγούμενη χρονιά ανακίνησαν πάλι το θέμα».

Ο Ρέμπους κατένευσε αργά, με το βλέμμα στον Σάδερλαντ. «Θα ήταν πολύ πιο απλό αν τελικά αποδεικνυόταν ότι μέσα σε εκείνο το αυτοκίνητο βρισκόταν οποιοσδήποτε άλλος εκτός από τον Στιούαρτ Μπλουμ. Υπάρχει καμία πιθανότητα να ήταν αυτοκτονία;»

«Νομίζω ότι αυτό μπορούμε σχεδόν να το αποκλείσουμε. Κάποιος σκέπασε το αυτοκίνητο με κλαδιά και φτέρες».

«Αυτό μπορεί να το είχε κάνει ο ίδιος πριν μπει στο πορτοπαγκάζ, αν πραγματικά δεν ήθελε να βρεθεί».

Ο Τζορτζ Γκαμπλ έβγαλε ένα βραχνό χαχανητό. «Έχεις δει ποτέ αυτόχειρα με χειροπέδες στους αστραγάλους;»

«Με χειροπέδες;» Ο Ρέμπους κοίταξε μία τον Σάδερλαντ, μία τη Σιβόν Κλαρκ και τούμπαλιν.

«Δεν είμαι σίγουρος ότι θέλουμε αυτή η συγκεκριμένη πληροφορία να δημοσιευτεί ακόμη». Ο Σάδερλαντ αγριοκοίταξε τον Γκαμπλ.

«Χειροπέδες της αστυνομίας;» τους πίεσε ο Ρέμπους.

Ο Σάδερλαντ σήκωσε το χέρι του με την παλάμη προς τον

Ρέμπους. «Ας μην προτρέχουμε. Ίσως θα ήταν καλύτερα να καθίσουμε και εσύ μπορείς να μας πεις την ιστορία».

«Και ένα φλιτζάνι τσάι δεν θα μου 'πεφτε άσχημα».

Ο Σάδερλαντ κατένευσε και έστρεψε την προσοχή του στην Κλαρκ. «Σιβόν, εσύ είσαι αυτή που ξέρει τα κατατόπια...»

«Υπάρχει ένα καφέ απέναντι στον δρόμο. Πιθανότατα η καλύτερη επιλογή».

Ο Σάδερλαντ έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι λιρών από την τσέπη του και τέντωσε το χέρι του για να της το δώσει.

«Για στάσου» διαμαρτυρήθηκε εκείνη. «Θέλεις να πάω εγώ;»

«Αναθέτω αρμοδιότητες» είπε με ύπουλο ύφος.

Η Σιβόν άρπαξε το χαρτονόμισμα από το χέρι του και πήγε προς την Έμιλι Κράουθερ. «Άντε λοιπόν, αστυφύλακα Κράουθερ».

Η Κράουθερ κατσούφιασε και φαινόταν διστακτική να πάρει το χαρτονόμισμα, έτσι η Κλαρκ το άφησε πάνω στο γραφείο σπρώχνοντάς το προς εκείνη.

«Καλή ανάθεση» σχολίασε ο Ρέμπους με ένα σαρδόνιο χαμόγελο. Έπειτα στον Γκρέιαμ Σάδερλαντ: «Από πού θέλεις να ξεκινήσω;».

ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΙ ΝΑ ΚΡΥΨΟΥΝ

Δώδεκα χρόνια μετά την εξαφάνισή του ένας ιδιωτικός ερευνητής εντοπίζεται νεκρός, κλειδωμένος στο εσωτερικό ενός αυτοκινήτου που είναι κρυμμένο βαθιά μέσα σε ένα δάσος. Το χειρότερο –και για την οικογένειά του και για την αστυνομία– είναι ότι το πτώμα του βρέθηκε σε μια περιοχή που είχε ήδη ερευνηθεί.

ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΝ ΜΥΣΤΙΚΑ

Η επιθεωρήτρια Σιβόν Κλαρκ συμμετέχει στη νέα έρευνα που σκοπό έχει να αποκαταστήσει τα λάθη που έγιναν την πρώτη φορά. Υπήρχαν πάντα υποψίες σχετικά με τον τρόπο που είχε διεξαχθεί η έρευνα στο παρελθόν και τώρα –έπειτα από τόσα χρόνια που τα ερωτήματα έμεναν αναπάντητα– ήρθε η ώρα να αποκαλυφθεί η αλήθεια.

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΣ

Κάθε εμπλεκόμενος αστυνομικός πρέπει να ανακριθεί και απ' ό,τι φαίνεται όλοι όσοι συμμετείχαν στην πρώτη έρευνα έχουν κάτι να κρύψουν και πάρα πολλά να χάσουν. Υπάρχει, όμως, κάποιος που ξέρει καλά πού μπορεί να βγάλει αυτός ο δρόμος – και ότι αυτό μπορεί να είναι το τέλος του: ο Τζον Ρέμπους.

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΡΕΜΠΟΥΣ, Η ΑΠΟΔΟΣΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣΚΟΠΟΣ. Ή ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ Η ΑΠΟΔΟΣΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΜΕ ΝΟΜΙΜΑ ΜΕΣΑ.

Πώς ο Ράνκιν καταφέρνει να γίνεται καλύτερος από βιβλίο σε βιβλίο; Είναι πραγματικά ιδιοφυΐα!

Lee Child, *συγγραφέας*

Αυτό το βιβλίο είναι must. Ο Ίαν Ράνκιν καταφέρνει με μοναδικό τρόπο να μας βάζει στον κόσμο των ντετέκτιβ.

Tana French, *συγγραφέας*

Ο Τζον Ρέμπους είναι ένας από τους σπουδαιότερους χαρακτήρες της αστυνομικής λογοτεχνίας: εφάμιλλος των Χολμς και Πουαρό... Έξοχα δομημένος και απόλυτα συναρπαστικός.

Daily Mail

ISBN 978-618-03-1683-4

9 786180 316834

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81683